

BRAVELANDS

DE REGELBREKERS

*Met speciale dank aan
Clarissa Hutton en Gillian Philip*

Oorspronkelijke titel: Bravelands – Book 2 – Code of Honor

© 2018 Working Partners Ltd

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Saskia Martens en Fantoom

Artwork: Einbandgestaltung und Wort-Bild-Marke: UNIMAK GmbH, Hamburg

© 2018 Beltz & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz Weinheim Basel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en / of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.baeckensbooks.com

www.fantoom.nl

ISBN 978 90 5924 547 1

NUR 284

D/2018/6186/68

PROLOOG

AAN DE OOSTELIJKE horizon was een dunne gouden gloed te zien: het eerste daglicht dat over de savanne viel en de verspreide acacia's op de grasvlakte onthulde. *Weer een mooie dag*, dacht Babbel de ossenpikker, *opnieuw een heerlijk ontbijt*. Hij rekte zich uit, streek de veren onder een van zijn vleugels glad en pikte een vette teek uit de huid van de neushoorn waarop hij reed.

De neushoorn was een prater. Hij was al sinds de zon opgekomen was met zijn kuddematen aan het bekvechten. Babbel begreep geen woord van hun vreemde, grondachtige taal, maar het gesprek klonk belangrijk, opgewonden en zelfs een beetje agressief.

Babbel hief zijn kop en knipperde. 'Snater?'

'Wacht even,' klonk een gedempte stem. Alleen Snaters staart was zichtbaar; de rest van zijn lijf zat diep in het wapperende oor van de neushoorn. Zijn staart bewoog heen en weer en toen sprong Snater tevoorschijn, terwijl hij de parasiet opslokte waarnaar hij had gegraven. 'Wat is er?'

'Ik vroeg me alleen af waar je was,' antwoordde Babbel. 'Zit er

nog iets lekkers in dat oor? Waarover denk jij dat de neushoorns het hebben?’

‘Geen idee. Ik spreek hun taal net zomin als jij.’ Snater streek neer op de brede nek van de neushoorn. ‘Ik denk dat ik de laatste teek had, maar je vindt misschien nog wel iets in zijn andere oor.’

Babbel sprong hem voorbij, de kop van de neushoorn op. ‘Stopten ze maar eens met dat hoornzwaaien en kopschudden,’ klaagde hij. ‘Het is allesbehalve rustgevend. Of makkelijk.’

‘Het is lastig, maar je weet wat de oude Prater zegt,’ zei Snater tegen hem. Hij porde onder een flap lederachtige huid. *‘Maak je geen zorgen, er zijn meer insecten morgen.’*

‘Kon Prater maar eens even met deze neushoorns babbelen,’ zuchtte Babbel. ‘Ze lijken erg opgewonden over iets. Neushoorns zouden best wat van ons ossenpikkers kunnen leren.’

‘Inderdaad... O!’ Snater tuurde omhoog toen de roep van een grijze kraanvogel boven hen echode.

De vogel zweefde met uitgestrekte, zwart-witte vleugels door de lucht en krijste in hun doordringende Hemelspraak: ‘Grote Zwerm! Grote Zwerm!’ Hij kromde zijn kop en keek naar de twee vrienden onder hem. ‘Grote Zwerm!’

Terwijl de ossenpikkers vol ontzag opkeken, cirkelde en flapperde de kraanvogel verder in de richting van de zonsopgang. In de verte hoorden ze hem dezelfde woorden steeds weer herhalen tegen andere vogels op de grond en in de bomen.

‘Grote Zwerm!’ tjipte Babbel verrukt.

Snater knipperde met zijn ronde gele ogen. ‘Ik ben nog nooit opgeroepen voor een Grote Zwerm. Wat spannend!’

‘Ik ook niet,’ zei Babel. ‘Ik hoor er al over sinds ik uit mijn ei gekropen ben, maar ik ben er nog nooit naartoe geweest.’

‘Kom op dan!’ Snaters snavel schoot als een pijl naar een laatste insect en toen vloog hij weg.

Babel fladderde hem achterna. De zon kwam nu boven de horizon uit, als een oogverblindende halve cirkel van goud. De hemel had een ijsblauwe kleur en vulde zich met vogels. Kraaien vertrokken krassend van hun kadaverfestijn, reigers stegen op in een massa van witte vleugels en een zwerm blauwe spreeuwen schoot uit een meidoorn. Een stel felgroen-gele bijeneters vloog langs Babel, waarbij ze bijna zijn vleugel raakten.

‘Hé, kijk uit waar je vliegt!’ siste hij, maar Babel was te opgewonden om kwaad te zijn. De lucht zag inmiddels zwart van de vogels en er tekenden er zich nog meer af tegen de gloed van de opkomende zon.

‘Ik vraag me af waarom een Grote Zwerm bijengeroepen wordt!’ riep Snater.

Een schaduw van iets dat boven hen vloog, schoot over hen heen. Het was een grote gier die daar cirkelde. De bijengekomen vogels stegen op en fladderden om haar heen. Hun geschreeuw verstomde tot een verwachtingsvol gekwetter. Een zwerm gieren vloog met uitgestrekte vleugels in het kielzog van de enorme vogel.

‘Is dat Windvlieger niet?’ fluisterde Babel. ‘De oude gier die altijd met Oppermoeder praat?’

‘Ik denk het.’ Snater klapwiekte en bekeek haar vol ontzag.

De relatieve stilte werd doorbroken door Windvliegers harde, spookachtige kreet.

‘Ik breng verschrikkelijk nieuws, vogels van Bravelands. Oppermoeder is dood.’

Gekrijs en angstig getjilp vulde de lucht. Kraaien krasten geschrokken en het treurige geschreeuw van kraanvogels vermengde zich met het ongelovige getjirp van spreuwen.

‘Nee!’ riep Snater, die naast Babbel vloog. ‘Dat is verschrikkelijk nieuws!’

Babbel was verbijsterd. ‘Geen wonder dat de neushoorns van streek waren. Ze wisten het vast al!’

‘*Volg mij.*’ Door Windvliegers bevel verstomde het kabaal opnieuw.

Geen enkele vogel protesteerde; ze schoten door de lucht en fladderden in een ruwe formatie achter de gier aan. Als één enorme zwerm vlogen ze over de savanne. De zon flikkerde en schitterde op de honderden vleugels. De kleurenzee verblindde Babbel.

Was de Grote Zwerm maar om een andere, blijere reden bijeengeroepen, dacht hij.

Hij zag al waar Windvlieger hen naartoe bracht. Voor en onder hen twinkelde en glinsterde een zilveren meer in het ochtendlicht. Het was niet de rustige, blij drinkplaats die het had moeten zijn. Kuddes graseters liepen door elkaar en verdrongen zich op de oevers, klaaglijk balkend en blatend. Toen de vogels lager gingen vliegen, zag Babbel een grote vlek op het water: een enorm kadaver lag half ondergedompeld in het meer.

Oppermoeder.

Babbel had de wijze oude olifant nog nooit eerder gezien, en nu wenste hij dat het zo had kunnen blijven. Haar levenloze lijf

lag in de grote poel, opengereten en bedekt met donkere wonden. Er stonden andere olifanten om haar heen. Ze duwden wanhopig tegen haar lichaam; hun enorme poten deden het bloederige water kolken terwijl ze zwoegden om haar op de oever te slepen.

Een van de olifanten stond echter apart en staarde naar Oppermoeder. Ze zag er jong uit, vond Babbel – kleiner dan de anderen, haar poten trillend van schrik. Toen Babbel lager dook, kon hij haar reusachtige donkere ogen zien, vol van verdriet en angst. Maar ze straalden ook wijsheid uit, wat vreemd was voor zo'n jong dier.

De kleine olifant stond als versteend in de modder, terwijl rondom haar de graseters trompetterden en loeiden, steigerden en vluchtten. Zebra's en gnoes draafden naar de oever en gaapten naar Oppermoeders lijk, daarna schoten ze in paniek weg in de kolkende massa. De kreten van kleinere dieren stegen op, maar verstomden abrupt wanneer ze onder de voet gelopen werden.

In deze chaos bleef de jonge olifant onbeweeglijk staan. Ze leek als aan de grond genageld door de verschrikkelijke aanblik van het lichaam.

De vogels vonden intussen landingsplaatsen in bomen, op rotsen en hellingen. De oevers van het meer vulden zich met fladderende vleugels, maar er werd niet geschreeuwd of geroepen; er hing een spookachtige, treurige stilte. Windvlieger en haar gieren streken neer op het lichaam van Oppermoeder, met de vleugels gespreid als om haar te beschermen.

'Dit,' krijste Windvlieger in de stilte, 'is slechts het begin van het oproer dat Bravelands te wachten staat!'

Ze opende opnieuw haar snavel om te spreken, maar een oorverdovende donderslag leek de hemel in tweeën te splijten. De klap raasde golvend en galmend over de drinkplaats en alle dieren verstijfden. Babbel verborg zijn kop doodsbang onder zijn vleugels.

De helderblauwe hemel was weggevaagd door een dik en donker wolkendek. De regen barstte los en stortte neer op de samengekomen dieren van Bravelands. Babbels veren waren in een tel doorweekt.

Hij staarde naar Snater terwijl de regen van hun snavels, staarten en vleugels stroomde. Zijn vriend zag er even geschrokken en bang uit als hij.

‘De Grote Geest is kwaad,’ jammerde Snater, ‘Kwaad omdat Oppermoeder dood is!’

Babbel probeerde de regen van zijn vleugels te schudden, maar gaf het uiteindelijk op. Hij hurkte ellendig neer en onderging de hevige stortvloed.

‘Misschien had Prater het mis,’ fluisterde hij. ‘Misschien is er helemaal geen morgen...’

HOOFDSTUK ÉÉN

ZO'N FELLE REGEN had hij nog nooit meegemaakt. Doorn waggelde onhandig weg van de drinkplaats, zijn poten zwoegend door de dikke modder, zijn vacht doorweekt en druipend. Hij kon amper iets zien door het water dat van zijn voorhoofd in zijn ogen stroomde. Doorn deed verwoede pogingen om het weg te vegen, opnieuw en opnieuw. Zelfs zijn neusgaten zaten vol.

Wat is er gebeurd? Wat is er gebeurd?

Oppermoeder is gestorven. Dat was er gebeurd. Maar het maakte niet uit hoe vaak hij dat tegen zichzelf zei, het leek nog steeds onmogelijk. *Hoe? Waarom?*

Het deed er niet toe. De Opperouder van Bravelands was dood en kon Doorn niet langer helpen.

Hij was naar de drinkplaats gegaan om haar om raad, hulp en wijsheid te vragen – en omdat niemand anders hem wilde helpen. Oppermoeder zou hebben geweten wat te doen met Stinger Kroonblad, daar was hij zeker van. De gruwel van Stingers misdaden viel niet te begrijpen. De sluwe baviaan had Nerf Kroonblad vermoord, haar de schedel ingeslagen met een steen.

Hij had Larf, Nerfs opvolger, vergiftigd met schorpioengif. Zo had Stinger de weg vrijgemaakt voor zichzelf, om de Helderwoudtroep te gaan leiden.

Maar toen Doorn hem erop had aangesproken, vol oprechte woede, had Stinger simpelweg gelachen. Zijn spottende grijns liet Doorn niet los, net als het gevoel dat het recht niet zou zegevieren.

Zie je hoever ik wil gaan om de Helderwoudtroep te beschermen?

Zie je hoever ik wil gaan...?

Doorn had perfect geweten wat Stinger bedoelde: hij zou niet aarzelen om Doorn te doden als die zou proberen hem te verraden bij de troep. Doorn had één kans gehad om Stinger te stoppen – één plek waar hij naartoe kon gaan voor hulp.

Nu was Oppermoeder dood. En Doorn was moederziel alleen.

*

Bij het vallen van de avond vervaagde het daglicht, grijs en ellendig. Er was geen zonsondergang, er schenen geen gouden stralen door de takken van Hoogkruin. Doorn hurkte op de doorweekte aarde van de vergaderplaats van de Raad van Hoogbladen. De modder koekte aan zijn vacht en leek een soort tweede huid te vormen. De hele Helderwoudtroep was bijeengekomen voor de Kroonsteen. Voor hen zaten de raadsleden en hun gevolg, die de brede, bleke steen zelf flankeerden. Alle bavianen, van zuigelingen tot raadsleden op leeftijd, waren doorweekt en zagen er neerslachtig uit – behalve Stinger Kroonblad. Hij kon geen einde maken aan de regen en was vast niet blij met

zijn natte vacht, maar hij kon tenminste op de Kroonsteen neerstrijken.

‘Wat denk je dat er zal gebeuren, Doorn?’ fluisterde Mud Laagblad.

Doorn kneep in zijn schouder. Zijn beste vriend was altijd tenger geweest, maar met een tot op het bot doorweekte vacht zag hij er magerder uit dan ooit. ‘Ik weet het niet, Mud,’ mompelde hij. ‘Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt.’

‘Welkom, allemaal.’ Stingers indrukwekkende stem trok ieders aandacht. Terwijl het bezorgde gemompel wegstierf, keek hij zijn troep streng en ernstig aan. ‘Zoals jullie weten, kom ik hier meestal alleen samen met mijn raadsleden, maar de gebeurtenissen waarvan Bravelands vandaag getuige is geweest zijn ongehoord. Nooit eerder in de hele geschiedenis van dit gebied is een Opperouder vermoord.’ Stinger richtte zijn blik naar de hemel en sloot zijn ogen, alsof hij hulp zocht bij de Grote Geest zelf. ‘We moeten nu samen overleggen wat dat voor ons betekent... voor *iedereen* van de Helderwoudtroep.’

De bavianen kwamen wat dichterbij, benieuwd naar Stingers advies en wijsheid. Er was onrust in hun ogen te lezen, maar ook respect en vertrouwen. Doorn voelde een rilling over zijn rug lopen. *Een dag geleden zou ik ook zo naar hem hebben gekeken.*

‘Mango!’ riep Stinger, gebarend met zijn langvingerige poot. ‘Je bent op zoek gegaan naar nieuws. Vertel ons wat je hebt ontdekt.’

Mango Hoogblad plonsde naar voren door de modder en schraapte haar keel. ‘Mijn Kroonblad, niemand weet zeker wat er

is gebeurd. Maar veel dieren zeggen dat de krokodillen Oppermoeder hebben vermoord. Er staan tandafdrukken van die bruten in haar lichaam.’

‘Dat is verschrikkelijk!’ schreeuwde Mos Middelblad.

‘Die barbaren!’ riep Bloem Goedblad uit, overmand door emoties.

Stinger spreidde zijn vingers. ‘Wat kan je verwachten van dieren die de Opperouder niet volgen?’

‘Ze volgen de Regel niet eens!’ gilde Splinter Middelblad kwaad. *‘Alleen doden om te overleven.* Dat leren we toch als zuigelingen al, aan de borst van onze moeder!’

Tor Hoogblad schuifelde uit de rij raadsleden naar voren. Hij was oud, knokig en er hing een lichte geur van gefermenteerd fruit om hem heen, maar alle bavianen zwegen respectvol toen hij sprak. ‘Ik heb gehoord,’ zei hij met zijn klaaglijke stem, ‘dat veel dieren de paniek bij de drinkplaats niet hebben overleefd. Die paniek viel te verwachten – en ze zal bijna zeker toenemen, niet verminderen.’

Stinger knikte behoedzaam. ‘De bewoners van Bravelands missen een leider,’ bromde hij.

‘En niemand weet wie de volgende Opperouder zal zijn,’ voegde Mango toe. ‘Oppermoeder had geen tijd om de Grote Geest door te geven aan haar opvolger. Dat is nog nooit eerder gebeurd. Wat moeten we doen?’

Mos piepte angstig: ‘Misschien is de Grote Geest met haar gestorven.’

Er ontstond ophef. Sommige bavianen jowden verschrikt,

andere stampen op de modderige grond en baby's begonnen te jammeren.

‘Stilte, stilte!’ Stinger sloeg op de Kroonsteen en ging rechtop staan. ‘Mijn troep! Andere dieren mogen dan wel als gestoorde mieren in paniek raken, maar wij zijn *bavianen*. Wij blijven kalm en behouden onze waardigheid!’

Het rumoer verstomde. Moeders susten hun baby's en Mos, die zich leek te schamen, mompelde: ‘Sorry, Stinger.’

Stinger keerde zich naar de baviaan die het dichtst bij hem stond: Muds moeder. ‘Wat zegt ons Sterblad? Wat zeggen de maanstenen?’

Het witgestrepte gezicht van Sterblad was zacht en kalm. Zelfs Doorn voelde zich rustiger worden toen ze zorgvuldig de maanstenen voor zich neerlegde. Elke steen had een andere kleur; sommige waren helderblauw, groen of oranje, andere waren doorzichtig en glinsterden zelfs in het schemerlicht. Weer andere waren glad en ondoorzichtig. Eentje was een afgebroken stuk van een steen, met glinsterende kristallen aan de binnenkant. Sterblad hield de stenen een voor een omhoog om ze te bestuderen, haar gezicht gerimpeld van de concentratie.

Uiteindelijk keek ze op, zonder te lachen – maar dat deed ze nooit wanneer ze de maanstenen las. Doorn keek bezorgd naar Mud, die vol vertrouwen knikte.

‘Stinger doet er goed aan de rust te bewaren,’ verklaarde Sterblad. ‘De Grote Geest zal de nieuwe Opperouder vinden, daar zijn de maanstenen zeker van.’

‘Dat is goed nieuws,’ knorde Mango.

‘Maar wat als het een dier is dat ons niet gunstig gezind is?’ vroeg Kiem Middelblad zenuwachtig. ‘Wat als het, bijvoorbeeld, een cheeta is?’

‘Of een hyena?’ piepte Mos.

Sterblad keek haar vriendelijk maar ernstig aan. ‘De Grote Geest kiest altijd wijs.’

‘Dat kan allemaal wel zo zijn,’ zei Tor, ‘maar alle dieren hebben hun vooroordelen en...’

De discussie ging verder over de pluspunten van verschillende potentiële Opperouders en Doorn hield op te luisteren. Berry Hoogblad zat dicht bij haar vader, Stinger, en ze had tot nu toe niets gezegd. Ze luisterde naar de sprekers met een onzekere, bezorgde uitdrukking op haar gezicht, maar zag er vooral droevig en gekwetst uit. *En ik weet waarom*, dacht Doorn met een ellendig schuldgevoel.

Hij voelde zich verschrikkelijk omdat hij haar zoveel pijn gedaan had de avond ervoor. Wist ze maar waarom hij het echt had gedaan. Toen Doorn haar had gezegd dat ze elkaar niet langer konden zien, was dat niet omdat hij dat zo wilde. *Ik deed het om je te beschermen, Berry.*

Maar om dat te doen, om haar te beschermen, moest hij doen alsof het verschil in rang de reden was. Hij had haar gezegd dat ze de regels van de troep niet langer mochten overtreden; ze moesten de wetten en tradities respecteren die voorschreven dat Hoogbladen nooit een stel konden vormen met Middelbladen.

Berry verachtte hem daar vast om, maar hij had geen andere keuze. Doorn wist inmiddels maar al te goed waartoe Stinger in

staat was. Als hij ontdekte dat zijn dochter iets had met een baviaan die zijn geheimen kende, of als Doorn per ongeluk een deel van de waarheid losliet, dan zou Berry in groot gevaar zijn. Stinger hield van zijn dochter, maar hij hield nog meer van zichzelf.

‘Doorn,’ fluisterde Mud, ‘wat is er gebeurd tussen jullie twee? Berry heeft niet meer tegen je gesproken sinds je terug bent.’

‘Het is niets.’ Doorn schudde zich uit, geërgerd omdat hij zo duidelijk naar Berry had zitten staren.

‘Het is mijn schuld, hè?’ Mud wreef over zijn kop en zuchtte. ‘Jullie hebben ruzie door mij. Je zou nu een Hoogblad zijn als ik je niet verslagen had in de laatste van de Drie Proeven.’

‘Nee,’ zei Doorn vastberaden. ‘Echt, Mud, dat is het niet.’

‘Het is mijn schuld en...’

‘Helemaal niet!’ Een stem onderbrak Mud, eigenlijk tot Doorns opluchting. Hij draaide zich om en zag Gras Hoogblad. De grote baviaan kauwde zoals altijd op een grassprietje en bekeek Mud met geamuseerde minachting. Zijn magere vriend Flits lachte zijn afgebroken tanden bloot. Samen met Doorn maakten ze beiden deel uit van Stingers gevolg toen hij nog raadslid Stinger Hoogblad was geweest.

‘Nee, trek het je niet aan, Mud,’ grijnsde Flits. ‘Je versloeg Doorn niet: hij liet je winnen.’

‘Het was *zo* duidelijk,’ grinnikte Gras.

‘Praat geen hyenapoep!’ snauwde Doorn, met een snelle blik op Muds verraste gezicht. ‘Mud, luister maar niet naar hen. Jij was de terechte winnaar.’

Flits giechelde. ‘Raak ik hier een gevoelige doorn?’

Gras gierde het uit en sloeg zich op de poten. Doorn keek naar de twee. Ze vertelden inderdaad de waarheid. Hij *had* hem laten winnen. Als Mud de Derde Proef had verloren, was hij ertoe veroordeeld geweest om zijn hele leven Onderblad te blijven – en dat betekende een ellendig leven, het kamp poetsen en bevelen opvolgen van de rest van de troep.

Maar Mud mocht dat op geen enkele manier te weten komen.

‘Donder op, mestkevers!’ snauwde hij naar het grinnikende stel.

‘Bepaal jij dat wij moeten opdonderen? Laat me niet lach... Au!’ Gras greep naar zijn kop en strompelde achteruit. Een onrijpe mango had hem vol geraakt.

Doorn staarde verbijsterd naar Gras. Toen vloog er nog een stuk fruit door de lucht. Plotseling vlogen er nog veel meer projectielen door het woud, die lukraak bavianen en bomen raakten.

Doorn en de anderen sprongen op. De mysterieuze aanvallers waren niet te zien, maar de takken van de bomen boven hen bewogen, kraakten en sloegen tegen elkaar. Doorn krulde zijn lippen en grauwde.

‘Ik ruik apen!’ schreeuwde Mud.

De bavianen begonnen kwaad te roepen. ‘Apen!’ echode Mango.

‘Daar!’ riep Doorn. ‘In de bosjes!’

Fang gromde woest. ‘Die kleine rotbeesten... Ze zijn met een hele troep!’

De apen in de bomen zetten zich schrap, krijsten en schreeuwden. Ze hadden groenbruine vachten en zwarte gezichten omrand met wit – Doorn herkende ze direct.

‘Het is dezelfde troep blauw wapen die ons eerder aanviel!’ riep hij.

Stinger sprong woest van de Kroonsteen af.

‘Laat ze niet weggkomen,’ riep hij. ‘Hoogbladen... nee, iedereen: *ga achter ze aan!*’